

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2025 r. wniosku M.M. z 22 kwietnia 2025 r. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 kwietnia 2025 r., sygn. II AKz 337/25, utrzymującego w mocy zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie z 25 lutego 2025 r., sygn. akt X Ko 53/25 na podstawie art. 430 §1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

postanowił:

wniosek o wznowienie postępowania pozostawić bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Pismem skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pokrzywdzony M.M. wniósł o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia od prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 kwietnia 2025 r., sygn. II AKz 337/25, utrzymującego w mocy zarządzenie upoważnionego sędziego S z 25 lutego 2025 r., sygn. X Ko 53/25, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z 7 października 2021 r., sygn. akt III Kp 718/19.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sąd Najwyższy odstąpił od wyznaczenia pokrzywdzonemu pełnomocnika z urzędu, albowiem z treści pisma wynika, że domaga się on wznowienia

postępowania, w stosunku, do którego wniosek o wznowienie jest niedopuszczalny z mocy ustawy i w konsekwencji winien być pozostawiony bez rozpoznania. M.M. we wniosku *de facto* domagał się wznowienia postępowania, którego wynikiem była odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

W orzecznictwie natomiast słusznie wskazano, że nie jest możliwe wznowienie samego postępowania o wznowienie - i to zarówno w sytuacji, gdy będzie ono zakończone uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony, jak również w przypadku stwierdzenia braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (por. ww. postanowienie Sądu Najwyższego wydane w sprawie o sygn. V KO 47/10). Ta konstatacja uprawniona jest również w odniesieniu do sytuacji, w której postępowanie zakończone zostało prawomocnym postanowieniem sądu o utrzymaniu w mocy zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec niedopuszczalności wznowienia z mocy ustawy. Przepisy rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, precyzujące jakie postępowania podlegają wznowieniu, obejmują bowiem jedynie swym zakresem postępowania sądowe w przedmiocie procesu, a zatem dotyczące odpowiedzialności prawnej oskarżonego, w tym dopuszczalności procedowania w tej materii, a także postępowania sądowe odnoszące się do odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu niesłusznego pozbawienia wolności, ewentualnie te postępowania uboczne, które nie są związane z zasadniczym nurtem procesu, ale mają charakter autonomiczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 010 r., sygn. V KO 47/10). W związku z tym nie budzi wątpliwości, że wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest aktualne właśnie odnośnie do postępowań sądowych o wskazanym wyżej przedmiocie. W przypadku postępowania o wznowienie jego przedmiotem nie jest odpowiedzialność prawna ani inna kwestia uboczna niezwiązana z postępowaniem odnośnie do tej odpowiedzialności, lecz problem istnienia podstaw do samego wznowienia procesu, w sytuacji gdy zagadnienie odpowiedzialności prawnej jest już rozstrzygnięte prawomocnym orzeczeniem sądu (tak już w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1997 r., II KZ 139/07, OSNKW 1998, z. 1, poz. 10). Nie jest to zatem postępowanie uboczne, o jakim wyżej mowa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]